

3 Söndagen i Påsktiden

2 Årg. Ev. Joh. 10:11-16

I.N.J

Till vilken nytta är en död fåraherde? Det kan man ju undra när man hör Jesu ord i evangeliet idag: *"Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren"*. Men sedan då, när vargen har dödat herden, då är ju fåren ett lätt byte, eller hur? Vad menar Jesus egentligen? Ja, ibland måste man läsa några versar till i evangelierna för att förstå sammanhanget. Så är det denna söndag. Evangeliet i Johannes 10 klipps av efter vers 16. Men läser vi versarna 17 och 18 också, då klarnar det Jesus menar. Där säger han: *"Jag ger mitt liv för att sedan få det tillbaka. Ingen har tagit det ifrån mig, jag ger det av fri vilja. Jag har rätt att ge det, och jag har rätt att få det tillbaka"*.

Alltså: Genom att ge sitt liv för fåren, räddar han dem. Genom att ge sig i kamp med vargen besegrar han honom. Det är vad påskan handlar om. Det kosmiska skeendet, som Jesu seger är, det syntes inte för världens ögon, vare sig på Golgata eller vid den tomma graven. Men Jesu kamp var en komisk kamp. Det som såg ut som ett nederlag, var en triumf. I en av våra gamla påskpsalmer (Sv.Ps. 457 v 2), skriven av Martin Luther, uttrycker han vad påskan handlar om - och det både levande och dramatiskt:

*Här var en hård och häftig kamp
Som allas frälsning gällde,
Då liv och död stod mot varann
Och livet döden fällde.
Döden skrämmar oss ej mer.
I Jesus den förintad blev.
Han lever. Vi skall leva!
Halleluja!*

"Han lever. Vi skall leva". Det är härliga tongångar det, som besjunger vad påskens seger handlar om: Om liv. Och idag, på den tredje söndagen i påsktiden, är det om uppståndelsens nya liv det handlar. Det är så lätt att tänka på uppståndelsen som en isolerad företeelse i det förflutna, som en läropunkt i trosläran eller som ett av leden i trosbekännelsen. Och så är det bra med det. Men idag, handlar om *vad det innebär för oss att Jesus är uppstånden*. Och då är bilden av den gode herden en utmärkt och bra bild. Visst – bilden kan misstolkas, göras sockersöt och sentimental. Men att Jesus är den gode herden betyder inte att han sitter och gullar med får och lamm i gröngräset och ler milt när han hör deras bråkande. Det är falskt så det förslår. Att Jesus är den *"gode"* herden, betyder att inte främst att han är snäll och ömsint, utan att han är den rätte, den sanne, den ultimate herden.

Den som verkligen bryr sig, som engagerar sig i oss och vårt öde, som griper in, tar sig an vår sak, genom att ge sitt liv för oss för att vi skall leva.

Sockersött och sentimentalt är det därför inte idag, men väl innerligt. Du hörde kanske att Jesus sade: *"Jag känner mina får, och de känner mig"*? Ordet "känna" är på Nya Testamentets grundspråk, ett lika starkt som rikt ord, ett ord som tecknar en innerlig relation mellan Jesus och dem som hör honom till. Det betyder att "ha en levande kännedom om", att "ha beröring med", att "leva i ständig kontakt med" och att "ha gemenskap med". Varför? Jo, man är beroende av honom. Livsberoende. Precis som fåren. De är ju chanslösa utan sin herde. Och vi, vi är chanslösa utan Jesus. Men nu har han gett sitt liv för oss, för att vi skall leva. Och det är inte något som kan viftas bort som oväsentligt, ungefär som ett beklagligt olycksfall i arbetet, utan något som i grunden har förändrat vår existens.

Tänker vi närmare efter är alltså bilden av Jesus som den gode herden *en väldigt stark bild*. Att vara herde på Jesu tid var ingen syssla för goddagspiltar. Inte heller för tvålfagra ynglingar. Den gode herden avbildas ju så allt för ofta tyvärr. Nej, det var hårt slit från morgon till kväll, det var vakennätter utan Ob-ersättning, det var ängslan över att förlora något får och själv få löneavdrag eller avsked på grått papper. Det var en syssla med livet som insats när det gällde att förvara fårahjorden från vilddjuren eller att ge sig ut i klippöknen eller bland törnesnåren för att hitta det bortsprungna fåret. Bilden av den gode herden är därför *bilden av Gud*. Jesus säger ju uttryckligen: *"Jag är"* – en anspelning på Guds eget namn i Gamla Testamentet. Och det han säger är att vi har en Gud som bryr sig, en Gud som blir skitig, svettig och sårig i sin kärlek till oss människor. En Gud vars kärlek är på riktigt. En kärlek som gäller alla människor.

Guds kärlek är alltså universell. *Ingen* är undantagen. Jesus vill vara den gode herden för alla. Han uttrycker ju den saken väldigt tydligt idag: *"Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Också dem måste jag leda, och de skall lyssna till min röst, och det skall bli en hjord och en herde"*. Det finns så mycket kärlek här nere som är både selektiv och villkorad, som sorterar mellan människor, väljer vissa och utesluter andra. Men med Guds kärlek är det annorlunda. Jesus har visat det. Därför har denna söndag också ett så passande latinskt namn: *"Misericordias domini"*. Och visst spricker ni av nyfikenhet att för höra vad det betyder? Jo, *"Herrens barmhärtighet"*. I Jesus har Gud visat att han har hjärtat på rätta stället. Ett hjärta som brast för oss när han dog på korset. Ett hjärta som inte överger. Rosenius – han som skrev psalmen *"Var går i skogar berg och dalar"* – begrep det. Du kanske kommer ihåg hur psalmen löd i sitt ursprung, innan den bearbetades för psalmboken 1986. Jo,

*Följ mig, huldaste, uppstungna hjärta,
På den väg jag genom öknen går.*

En kollega till mig sade att han var glad över att den strofen åkte ut. ”Det låter äckligt”, sade han! Jag håller inte med. Det handlar ju återigen om en kärlek som är på riktigt, som gjorde ont, som inte ger upp, som ständigt finns där och som följer mig. Varje dag! Det anspelar ju på orden i Psaltaren 23, där det står att *”din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv”* (Ps.23:6). En lärde man berättade en gång för mig att ordet följa, också kunde översättas ”förfölja”. Alltså: Jesu kärlek *”upphör aldrig”* (1 Kor. 13:8). Den förföljer oss. Hela livet. Den ger sig inte förrän den har *”älskat världen tillbaka till Gud”* – inklusive dig och mig.

Det är vad bilden av den gode herden som *”ger sitt liv för fåren”*, vill säga oss idag. Och vad är då viktigare än att lära känna Jesus alltmer? Känna honom som den livsnödvändige, som den outhärlige, som den utan vilken jag är chanslös mot döden och saknar hopp inför evigheten. Paulus, han som kallas trons apostel och verkligen predikade evangeliet om Jesus med både kraft av glöd – han som var så ”bibelsprängd” och så full av tro – han säger något som är värt att lägga på minnet och ta efter! I Filipperbrevet - som han skrev mot slutet av sitt liv - säger han: *”Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse”* (Fil. 3:10).

Ja, det är vad det kristna livet går ut på: Att leva i ständig kontakt med Jesus – han som möter dig efter sitt eget löfte – i evangeliets ord där han talar till dig, i avlösningens försäkran efter syndabekännelsen, i nattvardens sakrament där han möter dig och förenar sig med dig liksom brödet och vinet förenar sig med din kropp. Det är ju därför vi är här, söndag efter söndag. Inte för att minnas en död Mästare, utanför att möta en levande Frälsare. Så därför:

*Jag vill dig lära känna
Alltmer min Frälsare
Var dag få märka kraften
Från din uppståndelse
Att också jag kan säga:
”Ej mera lever jag,
Men i mig lever Kristus
Och verkar varje dag”*

*Det gamla är förgånget,
Se livets morgon grytt.
Jag varje dag vill följa
Dig som gör allting nytt
Och tacka dig för glädjen,
För hopp om evigt liv,
För segern över döden
Och påskens ljusa tid. Amen.*